

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. VI. An Reservatio cesset, confesso invalidè aut oblito casu reservato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

tivam ut securiorem consulimus, partem negativam autem scilicet diorem per se & in rigore loquendo putamus. Vide dicta disp. 3. quaest. 5.

Advertendum tamen nos hic non tangere usum sive Constitutiones quarundam Religionum, quibus permittitur, ut casibus reservatis impliciti, si foris existant, aut ubi defuerit copia Confessarii habentibus potestatem, confiteri possint aliis, etiam reservata, & ab eis absolvi, cum onere tamen sistendi se & exponendi eadem habentibus potestatem super illa. Inde enim colligitur reservationem in illis Religionibus fieri citra rigorem, qui alioquin de jure communi inesset. Quod omnino pendet ab intentione reservantium.

QUAESTIO IV.

An Reservatio cesset, confesso invalide aut obliu. casu reservato?

Dico I. Dum quis confitetur casum reservatum, probabiliter cessat reservatio, etiamsi confessio sit invalida: idque sive sit invalida defectu contritionis, sive quia malitiose in confessione praetermittitur aliquod mortale, saltem quando confessio instituitur apud superiorem, juxta Doctores satis communiter: immo etiam juxta plurimorum sententiam, quando instituitur apud delegatum: cum tali casu peccatum est propositum, & inferior comparuit coram eo, coram quo comparere debebat, tum ad instructionem, tum ad subeundam poenam, tum ad alios reservationis fines, qui non requirunt, ut culpa reipsa remittatur. Unde tali casu poterit poenitens postea confiteri communi Confessario. Teneretur tamen adimplere poenitentiam ratione casus reservati sibi impositam, sive tamquam non sacramentalem (quod sufficere recte putat Suarez) sive tamquam sacramentalem, imponendam in sequenti confessione, de quo Confessarius sciens est monendus a poenitente juxta Valquez & alios: quod tamen non videtur necessarium, etsi non sit inconsultum. Similiter teneretur in sequenti confessione exprimere sacrilegium in priori confessione commissum, ut patet. Si etiam inter mortalia, quae malitiose tacet, sit aliquis casus reservatus, patet illum tali confessione invalida nullatenus fieri non reservatum.

Excipit ab hac responsione Suarez cum aliis, quando quis absoluitur a reservatis ratione Jubilaei: tum quia in Bulla Jubilaei signanter conceditur facultas absolvendi verè poenitentes: tum quia confessio saltem valida requiritur tamquam conditio, sub qua conceditur facultas absolvendi ac

Jubilaeum promerendi.

Immo non immeritè dubitari potest de Conclusionis, cujus proinde oppositum longe probabilius censet Arriaga disp. 41. sect. 2. eò quòd tota haec res pendeat à voluntate Superioris, qui posset nolle reservationem tollere; & verò sanctius id nolle, quàm quòd sacrilegè accedenti beneficium speciale auferendo reservationem praestaret. Vide ipsum. Qui tamen excipit casum, quo confessio foret invalida ob defectum inculpabilem poenitentis: eò quòd probabiliter praesumi possit Superiorem tali casu velle reservationem tollere à reservationis sic confesis.

Dico II. Quando poenitens confitetur habenti potestatem super reservata, sed obliviscitur reservati, si confessio communi tantum modo instituat apud delegatum vel etiam apud ipsum reservantem, multi valde probabiliter existimant non cessare reservationem in proposito casu, nec posse poenitentem postea absolvi à communi Confessario: eò quòd circa confessionem ita institutam censeatur quilibet Confessarius se habere communi modo tamquam intendens absolvere & relaxare, quae sibi proponuntur, nec subesse videatur fundamentum sufficiens colligendi ulteriorem intentionem: adeoque si casus reservati nullo modo proponantur, non censetur eos velle absolvere, aut reservationem tollere. Ita Suarez, Praepositus & alii. Confirmatur à simili: quia per confessionem factam habenti in mortalia non reservata potestatem non eximuntur hujusmodi peccata oblita ab obligatione confitendi postea habenti istam potestatem, sed manent reservata habenti potestatem in sola venialia; ergo &c.

Admittunt tamen hi Auctores cessare reservationem, si Confessarius aliquo signo declarat se poenitentem ab omnibus relaxare. Idem est, si poenitens ad cautelam petat absolutionem à reservatis, si quibus forte teneatur, vel saltem accedat cum intentione talem absolutionem consequendi, idque declarat Confessario, & tunc procedat bonà fide exprimens, quae memoriae occurrunt. Nam tali casu censetur Confessarius velle tollere reservationem, gerendo se juxta intentionem poenitentis. Quod etsi clarius sit in ipso reservante; cum is possit reservationem tollere pro libitu: tamen verosimiliter etiam locum habet in quolibet delegato, tum propter plurimos Doctores qui hoc docent; tum quòd ipse reservans in tali circumstantia non censeatur plus exigere.

Quinimmo sine istis restrictionibus per confessionem factam habenti potestatem, etsi delegatam, in reservata, ordinariè tolli simpliciter reservationem casuum obliuorum docent plurimi Recentiores. Idem generalior quae auferitur.

Immo de tota Conclusionis est dubium, dum defectus poenitentis inculpabilis.

28. Confessione communi modo instituta apud praedictum facultate in reservata non tollitur reservatio ab obliu.

29. Limitatio Conclusionis.

30. Multorum Recentiorum doctorum longe generalior quae auferitur.

que consequenter dicendum foret de suppressis ex justa causa. Probat: quia reservatio tollitur, quando poenitens expressè petit, & minister intendit operari juxta communem suam potestatem; ut etiam alii fatentur: poenitens autem censetur saltem tacite id petere, & consequenter minister ordinariè intendere. Deinde minister habens facultatem, eo ipso quod absolvit primò à censuris cum formula consueta, *Quantum possum & indiges*, absolvit poenitentem à casibus ratione censuræ reservatis, quoad reservationem: ergo etiam intendit absolvere ab aliis reservatis, quantum potest & poenitens indiget: immo etiam si ex inadvertentià prætermittat absolutionem à censuris, censebitur tamen ab his velle tollere reservationem. Unde qui bonâ fide confitetur in Jubilæo, & obliviscitur alicujus reservati, vel illud ex justa causa suppressit, potest illud postea communi Confessario deferre, ut etiam ipse *Suarez* admittit.

31. Nihilominus de hac doctrina meritò dubitatur. Etsi enim quoad proximam sententia altera sit tutissima juxta *Arriag. disp. 41. sect. 1. num. 4.* putat tamen is à parte rei totum dependere à voluntate Superioris audientis confessionem; de qua divinationis loci esse videtur: cum multi nullatenus

de hoc cogitent, & rogati fortassis aliud responderent. Immo putat majorem partem Superiorum talem voluntatem non habere. Neque aliunde in forma absolutio- nis sacramentalis includitur seblatio reservationis ab oblitis. Similiter si innodatus duplici excommunicatione petat simpliciter absolvi ab una, oblitus alterius; & Superior conformiter ab unica absolvat, manet altera excommunicatio. Unde etiam videtur, si pluribus reservatis implicatus confiteatur unum, oblitus ceterorum. Nisi poenitens amplius se petere innuat, & Superior sciens saltem tacite annuat. Quemadmodum etiam dum petit indefinitè licentiam, ut possit absolvi à reservatis, præsumitur aperta mens Superioris, quod eam det quoad omnem pro tunc commissam, adeoque etiam quoad oblita. In casu vero Jubilæi idcirco *Suarez d. 31. sect. 4. num. 20.* facit exceptionem, quod facultatem concedens tunc velit in favorem poenitentis, eà quantum in se est utentis tempore præfixo, auferre reservationem quantum potest; seu facere respectu talium omnium, quæ non reservata. An verò vel qualiter censetur communi modo confitens absolutus à censuris reservatis, si formulam consuetam adhibeat Confessarius habens potestatem, discutit *Suarez supra num. 19.*

DISPUTATIO SEPTIMA.

De Potestate Regularium in hoc foro.

QUÆSTIO I.

Quorum Confessiones, quando & ubi possint Regulares audire?

1. Mendicantes omnium fidelium, respectu quorum sunt approbati, confessiones audire possunt.

DICO I. Fratres Minores & alii eorum privilegia participantes à suis Superioribus deputati Confessores, & ab Episcopis approbati, possunt audire confessiones omnium utriusque sexus fidelium, non solum ad eorum Ecclesias recurrentium, sed etiam aliarum quarumcumque provinciarum, civitatum & diocesum per totum orbem. Ita expressè *Paulus IV. Bulla 3. in Bullario Rodriguez.* Similia privilegia aliis Ordinibus alii Pontifices concesserunt, & signanter *Paulus III. Societati Jesu Bulla 7.*

2. Etiam religiosorum,

Petes, An sub Christi Fidelibus intelligantur etiam personæ religiosæ? Resp. Affirm. ut patet ex proprietate verborum. Immo *Julius II. in Confirmatione Ordinis Minimorum* (ut refert *Rodriguez To. 1. quest. 61. art. 3.*) expressè concedit Patribus Minimis facultatem audiendi confessiones ubilibet, quarumcumque personarum, tam Religiosorum,

quam Ecclesiasticorum & secularium. Hoc tamen limitandum est, nisi Religiosi per speciale statutum prohibeantur extra Ordinem confiteri in vitis Prælati, aut sine illorum licentia; talium enim confessiones audire non possunt Regulares alterius Ordinis, ex variis privilegiis & declarationibus factis, tum Ordini nostro, cum diversis aliis quibus gaudet reliqui Religiosi, saltem plerique.

An autem hæc licentia debeat esse expressa, dubitari posset. Videtur autem sufficere præsumpta, quando religiosus peregrinans aut existens extra suum Conventum & carens Confessario Ordinis debet celebrare aut communicare, vel aliquid aliud manere absque confessione: nisi aliquid amplius exigatur. Ita *Suarez Tomo 4. de Religione Tract. 8. lib. 2. cap. 17. Rodriguez quest. 62. art. 5.* Ratio est, quod ista licentia sit tunc valde rationabilis, immo moralitè necessitate debita, adeoque censeri possit implicite concessa in facultate morandi extra Conventum.

Notandum tamen in facultate confitendi extra Ordinem non contineri confessiones